

Rafael Ribó. L'avanç de les esquerres ha estat un dels trets més característics.

del PSUC, de 5 per part d'ERC i el manteniment dels 7 escons per part de l'espectre conservador espanyol dona a entendre que CiU ha obtingut vots en tots els espectres, inclòs el comunista, veritable particularitat del comportament electoral en determinats àmbits socials i ideològics.

A Lleida, trobem, junt amb Tarragona, el salt més espectacular en vots de CiU. En totes dues circumscripcions CiU supera el doble dels vots obtinguts el 1980, per bé que a Lleida, la situació d'eixida era notablement més bona. Això constitueix, per tant, doblar els escons tot ocupant més de la meitat

del precedent espai conservador espanyol i quasi la meitat del vot d'ERC en les dues circumscripcions esmentades. El PSC puja lleugerament, però perd un escó a Lleida, que guanya a Tarragona. En les dues circumscripcions, el bloc conservador perd més de la meitat dels vots en benefici de CiU, 3 dels 4 escons a Lleida i 2 dels 4 a Tarragona. CiU es converteix en el partit hegemònic a les dues circumscripcions.

Finalment, cal apuntar com entre 1980 i 1984 l'apartat d'«Altres» es veu notòriament reduït com a conseqüència de la pèrdua d'audiència d'un nombrós conjunt de sigles radicals. □

ESCÀS INTERÈS PER LES ELECCIONS AUTONÒMIQUES FORA DE L'ESTAT

La premsa estrangera i les eleccions

Els mitjans de comunicació estrangers tracten les eleccions autonòmiques catalanes de molt distintes formes, totes elles subjugades, però, a la idea tòpica de «regió d'Espanya» que es té a fora.

Eduard Company

Quan William Bond, corresponsal estatal del diari britànic *Daily Mail* —conservador, amb dos milions i mig de tiratge—, afirma que als resultats de les eleccions autonòmiques catalanes se'ls dedica només unes línies el dia posterior als comicis, i que sols el País Basc és noticable en la Gran Bretanya, a causa del terrorisme, s'està cenyint al que gran part de la premsa britànica valora de Catalunya, en

concret, de la Catalunya política. Sorprenentment, ja que el que caldria esperar d'un país com el del Regne Unit, tan avesat, per la seva pròpia naturalesa, als avatars dels nacionalismes, seria, si més no, un mínim d'interès pels paral·lelismes que puguin establir-se entre tots dos regnes, el de la Gran Bretanya i el d'Espanya.

Tanmateix, Joe Haley, de la BBC —ràdio i televisió—, explica les raons del desinterès illenc: «Mira, són purament les eleccions d'una autonomia d'Espanya, i no és, per tant, un afer

noticable. A part, hi ha pocs anglesos que sàpiguen alguna cosa de la política catalana. ¿Coneixen els catalans la política escocesa? Bé, en realitat, el ciutadà britànic és un turista de la costa mediterrània, de la península li interessa només el temps, ¿m'entens? Jo des d'aquí intento que els anglesos s'acostin al país, que el coneguin, però és anar contra corrent, i és difícil, ¿saps?».

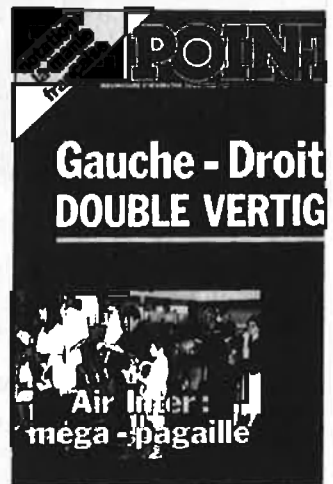
Tim Brown, del *Daily Telegraph* —conservador, pro-Thatcher, un milió i mig de tiratge—, ho aclareix més: «És sabut que Pujol guanyarà, per tant no hi ha gaire interès. Jo he fet un reportatge sobre Jordi Pujol. El que passa és que els britànics senten una sensació rara davant del que succeeix a Catalunya. Els gal·lesos i escocesos del Regne Unit voten minoritàriament els nacionalistes, per això no es pot entendre un Jordi Pujol, ¿m'explico? Crec que l'home del carrer britànic, el que més sap de Catalunya és que existeix el Barça».

Pujol, terrorista

El corresponsal del *Daily Express* —dretà, sensacionalista, tiratge d'un milió i tres quarts—, Edward Owen, és qui té una concepció més pintoresca de les eleccions a la presidència de la Generalitat. Diu: «Hi ha ganes de saber qui guanyarà el plebiscit, però més que passarà

amb els Jocs Olímpics. Perquè, ja saps, hi ha molta violència al voltant dels Jocs, el terrorisme... El fet és que els nacionalistes estan atiant el foc de les idees separatistes. Vull dir que, si tots els catalans coneixen el castellà, ¿per què volen que el català sigui llengua oficial de les Olimpíades? Els separatistes volen apropiat-se els Jocs Olímpics, fer-los catalans, quan tothom sap que són els Jocs d'Espanya. Sí, nosaltres estem preocupats pel nacionalisme català, a la llarga pot passar com a Irlanda del Nord. Per això volem saber el suport que el poble dona a Pujol».

Per la seva banda, el prestigiós diari nord-americà, *The New York Times*, per boca de la seva corresponsal a l'Estat espanyol, Isabel Soto, comenta que tot i que les eleccions autonòmiques tenen poc ressò internacional, la publi-

cació novaiorquesa té un especial interès pels temes referents a Catalunya. «Paul Delaney, el nostre corresponent en cap —diu Soto—, coneix molt bé Catalunya perquè la primera vegada que va venir a Espanya va viure a Barcelona. L'últim «What's today», que és una secció monogràfica del diari dedicada a una ciutat del món, va correspondre a Barcelona. També hem fet reportatges sobre el desenvolupament de la vila olímpica, i la immigració del Maresme. Sí, l'americà culte coneix

Linda Hermann, del diari suís *Der Bund*, explica que el seu mitjà publica un extens reportatge sobre Catalunya, arran de les eleccions i del Mil·lenari. «A Suïssa es coneix Jordi Pujol per la seva lluita antifranquista, pel seu empresonament i pels fets del Palau de la Música; i, després, és clar, per ser el president de la Generalitat. El fet és que Catalunya és noticiosa a Europa perquè és el motor econòmic i cultural d'Espanya; l'interès polític, crec que encara cal fomentar-lo».

Cohen— que el sistema autonòmic és mal conegut pels francesos, ja que veuen estrany un sistema polític descentralitzat, i sempre has d'estar explicant què són les autonomies».

Per a Armando Puente, de la revista *Le Point* —400 mil exemplars de tiratge, de centre—, les informacions electorals del 29 de maig «es vinculen amb un reportatge sobre el Mil·lenari». Segons explica Puente, «Catalunya interessa a França, però no Astúries o Extremadura, possiblement per raons

La repercussió en les pròximes Olimpíades de Barcelona és el que més preocupa a la premsa estrangera d'aquestes eleccions.

que el català és una llengua distinta de l'espanyola, i no situa Barcelona a Mèxic, com diu el tòpic».

Pobles fantasmes

Le Soir és el mitjà potser més explícit quant a les eleccions catalanes. Els seu corresponent, José Albes, en els dies anteriors a les eleccions va enviar quatre folis sobre la realitat del nostre país. «Parlo —diu Albes— del nacionalisme català, del Mil·lenari, de l'independentisme o nacionalisme exigent o intolerant, de la integració dels emigrants, de la llengua catalana en la societat i en els mitjans de comunicació, dels Joglars i de Mariscal, del debat pel federalisme del PSC, del terrorisme de Terra Lliure, de la Crida...».

«El dia anterior a les eleccions parlo de Pujol, faig un retrat del pujolisme; el dilluns dono el resultat dels comicis, comentats; i el dimarts associó els vots amb la política estatal, explico el seu pes específic dins del marc genèric espanyol». Segons José Albes, el turista belga s'adona de la llengua catalana quan arriba al país per carretera i busca pobles que hi ha en el mapa i no els troba, perquè el mapa està en castellà.

Un concepte de nació estrany

L'Agència Alemanya de Premsa (DPA) pensa difondre sols els resultats de les eleccions. Antonio González, corresponent de la DPA a Barcelona, explica que les dades es tracten des de Madrid, i que no es dona cap rellevància més que a qualsevol de les eleccions autonòmiques. «Mira —diu—, es coneix Catalunya; se sap poc de la política catalana; i s'ignoren per complet els líders polítics». La DPA difon les notícies als mitjans que, sols a Alemanya, abasten 60 milions de receptors.

Bernard Cohen, del francès *Liberation*, inclou la informació de les eleccions autonòmiques dins d'un reportatge genèric sobre els punts d'aproximació entre el PSOE i el Partit Socialista Francès. «L'extensió que li penso donar —diu Cohen— és de 2/3 de pàgina, tot i que depèn de l'actualitat mundial. No és, però, la primera volta que parlo de Catalunya, ja vaig fer-ho fa sis mesos amb un reportatge sobre Barcelona tot incloent-hi una entrevista amb Vázquez Montalbán».

«Has de tenir en compte —continua

de proximitat. El que no se la té considerada és com a nació, ja que a França no es fa cap distinció entre nació i regió; en tot el món es té un concepte de nació, llevat d'Espanya, que se n'entén una altra cosa».

Finalment, per a France Press, agència a la qual estan adscrits tots els diaris de l'estat gal, informa, mitjançant el seu corresponent, Bertran Bellaigne, que sols se'n donarà el resultat amb un breu comentari, sense valoracions.

De Catalunya, el Barça

El diari centrista italià —700 mil exemplars de tirada— *Corriere della Sera*, segons informa el seu corresponent, Paolo Bugiagli, fa un reportatge breu d'explicació de les eleccions abans del 29. «Després —diu Bugiagli— se n'ofereixen els resultats, ben comentats. La presència catalana al *Corriere* és constant, el que passa és que sense reportatges d'envergadura».

Per a Carlos Elordi, de *La Repubblica*, «del que parlo és, a part dels resultats, de les eleccions autonòmiques de les regions més importants dins del panorama polític espanyol».

La RAI italiana, explica Annibale Vassile, el seu corresponsal, tracta el tema de les eleccions autonòmiques en funció de les eleccions municipals italianes, que es voten el mateix dia. «El que passa —diu Vassile— és que a Itàlia els plebiscits es fan diumenge i el matí de dilluns, i no sé si el resultat electoral d'uns altres comicis poden obviar-se per a no influir en les votacions. I és clar, també depèn dels successos internacionals del dia, ja saps, un telenotícies té uns minuts establerts que no es poden ampliar, i si hi ha mol-

tes notícies se n'han de treure o reduir algunes per raons de temps».

Quant als mitjans de l'Europa Oriental, cal citar com a exemple la Televisió Hongaresa, que, segons paraules de József Meruk, corresponsal, «hem fet dues entrevistes per il·lustrar el reportatge, una de Pujol i una altra de Maragall. En realitat, els hongaresos coneixen Catalunya pel futbol, som tan bojos com els catalans, nosaltres. Vull dir que es coneix molt bé el Barça, i ara no fa gaire hem fet un reportatge sobre l'Espanyol». □

ÚLTIM DIA DE CAMPANYA ELECTORAL PASSAT PER AIGUA

Rierada a Canet de Mar

Les pluges al Maresme sovint arriben de sobte i poden esdevenir una aventura, sobretot en temps de campanya electoral. La del dia 27 en fou una bona mostra.

Jordi Penarroja

Al Maresme hi ha un paisatge suau i domèstic que enganya els forasters, perquè les pluges sovint arriben sobtades i molt intenses.

El 27 de maig, darrer dia de la campanya electoral, Manuel Fraga dinava a Canet del Mar i s'hi va quedar més temps que no es pensava: la ruixada era de les que recordaran les cròniques, i les rieres baixaven plenes. Convé aclarir per a informació de la gent urbana i de secà que les tres rieres més importants del terme de Canet són també tres

dels carrers més importants de la vila. Així que, com és costum per aquesta comarca, el Land-Rover dels municipals feia la ronda avisant per megafonia que tothom que s'estimés el seu auto el tragué de la riera abans no fos massa tard.

Rosa Maria Mateo visqué llavors la seva particular i quasi tràgica experiència. La riera que fa d'eix de Canet té diferents noms quan passa entre les cases, però revinguda és temible i aquest corrent s'emportà la Rosa Maria, que després d'aquesta experiència de tobogan bèstia segur que no s'apunta més

DOMÈNEC UMBERT

Pont tapat per l'arena i el fang.

a cap parc aquàtic. Va anar a parar a mar sense que ningú no pogués aturar-la i d'allà, amb penes i treballs, amb ressaca i remolins, la pogueren treure entre uns quants passavolants. Amb una cama lesionada, i macada de cap a peus, cap a l'hospital en ambulància.

Al llarg de la seva ràpida davallada, la xicoteta deixà enrere un municipal que volia atrapar-la, esglaià diversos vilatans que miraven baixar la riera i fou emulada per un treballador que instal·lava canonades del gas. El Land-Rover municipal maniobrà per barrar-los el pas. L'operari recíexí en l'intent i pogué escalar la vorera, però la noia se'ls escapà i seguí riera avall. Darrere venia un contenidor d'alguna obra que colpejà el Land-Rover, el girà i aconseguí així que l'arrossegués l'aigua. En arribar a l'embossat pont de la carretera, per sota del qual abans havien passat dos autos que acabaren a mar, l'aigua i el fang impedièren obrir la porta i Carles Mompeo, únic ocupant del vehicle, obrí la finestreta perquè entrés l'aigua, trencà un vidre i fou arrossegat uns trenta metres fins a poder sortir.

Tot plegat cinc vehicles perduts, la carretera tallada durant tres hores o més, l'evidència que cal canviar el pont de la carretera, fang i sorra més que no en vulguis, els municipals fent la ronda amb un vehicle deixat pels Mossos d'Esquadra i la natura que ens recorda que és aquí i que a Canet i el Maresme la pluja pot ser una aventura tràgica, sobretot en temps de campanya electoral. □

Citroën BX. Darrer viatge.

DOMÈNEC UMBERT